

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: **STK Karlovarsko s.r.o.**, sídlem Citická 2069, Sokolov
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Kokešem, sídlem náměstí T. G.
Masaryka 153, Příbram

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 353/88,
Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2023, č.j. KK/1301/DS/23-3,

takto:

I. **Žaloba se z a m í t á.**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 21. 6. 2023, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2023, č.j. KK/1301/DS/23-3 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto

žalobkynino odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 20. 3. 2023, č.j. MUSO/29548/2023/OD/MAKN (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku dle § 83a odst. 4 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „*zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích*“) pro porušení § 64 písm. a) téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 500 000 Kč; žalobkyni byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Uvedeného přestupku se žalobkyně dopustila tím, že přinejmenším v období od 25. 6. 2019 do 13. 10. 2021 provozovala stanici měření emisí v prostorách stavby o velikosti půdorysu 11,04 x 5,45/5,9 m na pozemku p. č. 4021/231 v k. ú. Sokolov přistavené k západní stěně objektu na pozemku p. č. 4021/240 v k. ú. Sokolov, která není uvedena v rozhodnutí o oprávnění k provozování stanice měření emisí, vydaném žalobkyni Městským úřadem Sokolov, odborem dopravy, dne 17. 7. 2013 pod č.j. 65538/2013/OD/LATO, jako místo, kde bude stanice měření emisí provozována, tedy v rozporu s § 64 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích žalobkyně nezajistila, aby byla stanice měření emisí provozována v souladu s vydaným povolením k jejímu provozování.

II.

Žaloba

3. Žalobkyně namítala zejména nepřezkoumatelnost a nedůvodnost napadeného rozhodnutí a neoprávněné omezení svých práv. Žalobkyně má za to, že napadeným rozhodnutím byla na svých právech zásadním způsobem zkrácena.
4. Žalobkyně předně uvedla, že napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné, když žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k uplatněným odvolacím námitkám žalobkyně neuvádí ničeho, pouze „*otrocky kopíruje*“ odvolací námitky žalobkyně a u všech uvádí, že se s těmito námitkami vypořádal kontrolní orgán ve svém rozhodnutí ze dne 20. 3. 2023, č.j. MUSO/29548/2023/OD/MAKN, případně v rozhodnutí ze dne 27. 9. 2022, č.j. MUSO/99915/2022/OD/LULA a že se žalovaný s vypořádáním kontrolního orgánu plně ztotožňuje.
5. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k odvolacím námitkám žalobkyně konkrétně uvedl následující:

„Odvolatel v rámci odvolání proti rozhodnutí č. j. MUSO/29548/2023/OD/MAKN ze dne 20. 3. 2023 založil svou obhajobu na tvrzení, že přestupek nespáchala obviněná úmyslně a stalo se tak zejména v důsledku pochybení jednoho z bývalých zaměstnanců obviněné. Odvolací správní orgán k námitce odvolatele uvádí, že s touto námitkou se řádně vypořádal kontrolní orgán ve svém rozhodnutí č. j. MUSO/99915/2022/OD/LULA ze dne 27. 9. 2022, strana 5 a 6. Odvolací správní orgán se s vypořádáním kontrolního orgánu s uvedenou námitkou plně ztotožňuje.

Dále odvolatel v rámci odvolání proti rozhodnutí č. j. MUSO/29548/2023/OD/MAKN ze dne 20. 3. 2023 namítal, že o skutečnosti neúmyslného spáchání přestupku obviněnou svědčí skutečnost, že obviněná žádala o vydání potřebného povolení. Odvolací správní orgán k námitce odvolatele uvádí, že s touto námitkou se řádně vypořádal kontrolní orgán ve svém rozhodnutí č. j. MUSO/29548/2023/OD/MAKN ze dne 20. 3. 2023, strana 5. Odvolací správní orgán se s vypořádáním kontrolního orgánu s uvedenou námitkou plně ztotožňuje.

Dále odvolatel v rámci odvolání proti rozhodnutí č. j. MUSO/29548/2023/OD/MAKN ze dne 20. 3. 2023 namítal, že se kontrolní orgán nezabýval možností upuštění od uložení správního trestu. Odvolací správní orgán k námitce odvolatele uvádí, že s touto námitkou se řádně vypořádal kontrolní orgán ve svém rozhodnutí č. j. MUSO/29548/2023/OD/MAKN ze dne 20. 3. 2023, strana 6. Odvolací správní orgán se s vypořádáním kontrolního orgánu s uvedenou námitkou plně ztotožňuje.

Dále odvolatel v rámci odvolání proti rozhodnutí č. j. MUSO/29548/2023/OD/MAKN ze dne 20. 3. 2023 uvedl, že pokud by odvolací správní orgán nesdílel názor obviněné pro upuštění od uložení správního trestu, pak je obviněná přesvědčená, že výše uložené pokuty je zcela zjevně nepřiměřená. Odvolací správní orgán k námitce odvolatele uvádí, že s touto námitkou se řádně vypořádal kontrolní orgán ve svém rozhodnutí č. j. MUSO/29548/2023/OD/MAKN ze dne 20. 3. 2023, strana 7. Odvolací správní orgán se s vypořádáním kontrolního orgánu s uvedenou námitkou plně ztotožňuje.“

6. K jednotlivým odvolacím námitkám žalobkyně, které žalobkyně řádně uplatnila v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, žalovaný ničeho konkrétního neuvedl, pouze uvedl, že se ztotožňuje s vypořádáním kontrolního orgánu.
7. K tomu žalobkyně konstatovala, že správní orgány rozhodující o odvolání jsou povinny se v rozhodnutí o odvolání vypořádat se všemi námitkami odvolatele. Zamítne-li odvolací orgán odvolání, přičemž se opomene zabývat byť i marginální námitkou, nebo se touto zabývá zcela povrchně, nezbyvá správnímu soudu, než napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, a to i tehdy, pokud by důvodnost námítky správní soud mohl sám spolehlivě posoudit podle obsahu spisu. Shodné závěry se podávají z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 27/2013-93. Obdobné závěry se poté podávají i z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 Afs 24/2005, dle kterého platí, že není-li z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení uvedenou v odvolání a proč odvolací námítky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ odvolání. Odvolací správní orgán, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá, což žalovaný zcela jednoznačně neučinil, a proto je jeho rozhodnutí nutno považovat za nepřezkoumatelné. Ke shodným závěrům dospěl i Krajský soud v Brně ve svém rozhodnutí č.j. 31 Ca 93/2005-70, ve kterém uvedl, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů.
8. Dle žalobkyně žalovaný sice uvedl v odůvodnění všechny odvolací námítky žalobkyně, ale s těmito se nevypořádal způsobem, který by byl v souladu s procesními předpisy upravujícími správní řízení, a proto je nutné považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a jako takové ho zrušit.
9. V této souvislosti žalobkyně poukázala ještě na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 Afs 67/2008, dle kterého platí, že z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí totiž nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Této judikatuře (s níž je plně v souladu ustálená judikatura

Nejvyššího správního soudu) je společné, že není-li z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč rozhodující orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v odvolání a proč odvolací námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nestací, pokud rozhodující orgán při vypořádávání se touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech, resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá. Žalobkyně soudí, že přesně tímto způsobem postupoval žalovaný, když pouze konstatoval, že námitky žalobkyně jsou liché, aniž by uvedl konkrétní aspekty odůvodňující správnost takového závěru, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

10. Žalobkyně dále uvedla, že je ovšem i přes výše uvedené i nadále přesvědčena, že nemůže obstát ani vypořádání námitek žalobkyně tak, jak je provedl prvoinstanční orgán. Žalobkyně v tomto směru opakuje výhrady vznesené proti prvoinstančnímu rozhodnutí, neboť s těmito se žalovaný nikterak nevypořádal, kdy za dostačující vypořádání nelze považovat argumentaci, že se žalovaný ztotožňuje se závěry prvoinstančního orgánu.
11. Žalobkyně zopakovala, že předmětný přestupek nespáchala úmyslně a stalo se tak zejména v důsledku pochybení jednoho z bývalých zaměstnanců žalobkyně. O této skutečnosti svědčí mimo jiné to, že žalobkyně zažádala o vydání potřebného povolení. K tomuto žalobkyně poukazuje na to, že dne 30. 10. 2018 bylo žalobkyní zažádáno o vydání povolení v souvislosti se změnou zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, účinnou od 1. 10. 2018 (zákon č. 193/2018 Sb., kterým se mění zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích), které by nahradilo původně vydané oprávnění a osvědčení vydané dne 19. 7. 2013. Jelikož žádost neměla předepsané náležitosti - k žádosti nebyly dodané povinné přílohy a nebyl uhrazen správní poplatek, správní orgán žadatele vyzval k doplnění a zaplacení správního poplatku. K doložení dokumentů ani zaplacení správního poplatku nedošlo, proto správní orgán dne 13. 12. 2018 řízení usnesením zastavil a k vydání povolení z uvedených důvodů nedošlo. Zajištění povolení měl na starosti bývalý zaměstnanec žalobkyně, který vedení žalobkyně ujistil, že veškerá povolení jsou obstarána. Tento konkrétní zaměstnanec již pro žalobkyni nepracuje. Tyto skutečnosti neuvádí žalobkyně jako „výmluvu“ pro své nezákonné jednání, když si je vědoma svých povinností a práv týkajících se jednání jejich zaměstnanců, avšak dokresluje skutečnost, že přestupek byl spáchán bez skutečného vědomí žalobkyně. Za takové situace se dle žalobkyně jeví uložená pokuta ve výši 500 000 Kč jako zcela zjevně nepřiměřená a navíc je žalobkyně přesvědčena, že v daném případě lze uvažovat o aplikaci institutu upuštění od uložení správního trestu.
12. V daném případě jsou dle žalobkyně podmínky pro upuštění od uložení správního trestu splněny.
13. Dle § 43 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich“ nebo „zákon č. 250/2016 Sb.“) platí, že od uložení správního trestu lze upustit, jestliže vzhledem k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k jeho nápravě.
14. Žalobkyně je přesvědčena, že prvoinstanční orgán ani žalovaný při rozhodování o uložení správního trestu nepřihlédli k výše uvedeným okolnostem a nezabývali se možností upuštění od uložení správního trestu, kdy žalobkyně má za to, že v daném případě byly

splněny podmínky pro aplikaci institutu upuštění od uložení správního trestu. V případě upuštění od uložení správního trestu jde o projev zásady subsidiarity správněprávní represe a též ekonomie správního trestání. Jedná se zpravidla o případy, kdy již samotné projednání věci (tj. účast pachatele v rámci přestupkového řízení či reálná hrozba uložení správního trestu) vytváří výchovný prostředek, jenž působí na pachatele. Jsou-li pak splněny zákonem stanovené náležitosti, je možné upustit od uložení správního trestu se současným konstatováním viny pachatele. Podmínky pro aplikaci § 43 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich jsou následující:

- je to, že jak závažnost přestupku (1. podmínka)
- okolnosti jeho spáchání (2. podmínka)
- a osoba pachatele (3. podmínka)
- vytváří důvodné očekávání, že již samotné projednání věci před správním orgánem postačí k nápravě pachatele (4. podmínka). Tyto podmínky pak musí být vždy naplněny kumulativně.

Závažnost přestupku je pak třeba hodnotit předně z perspektivy § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Předmětné podmínky musí přitom vést k důvodnému očekávání, že samotné projednání věci před správním orgánem postačí k nápravě pachatele. Zpravidla tedy půjde o úvahu, zda to, že byl pachatel povinen strpět působení správního orgánu, je deklarována jeho vina a další aspekty, společně postačují a lze upustit od uložení správního trestu.

15. Žalobkyně k výše uvedenému uvedla, že co se týká závažnosti přestupku, tak tato je velmi nízká, neboť je nutné přihlídnout k tomu, že nikomu nevznikla žádná škoda a že nedošlo k poškození ani ohrožení veřejného zájmu. Tím, že žalobkyně prováděla měření emisí (které je platné) v nezkolaudované budově či části budovy, nemohlo dojít k poškození či zvýhodnění klientů stanice. Jelikož tedy nedošlo k žádné škodě a následek předmětného přestupku je tedy nulový, je nutné posoudit případnou závažnost za údajný přestupek jako velice nízkou, až nulovou. Ohledně okolností spáchání žalobkyně uvádí, že pokud došlo ke spáchání přestupku, tak k tomuto došlo pouze z nevědomosti žalobkyně v důsledku pochybení bývalého zaměstnance, který měl vyřizování povolení na starosti a žalobkyni opakovaně ujistil, že povolení bylo v pořádku vyřízeno, kdy žalobkyně si je vědoma své odpovědnosti ze jejího zaměstnance, ovšem považuje okolnosti daného případu za výrazně svědčící v její prospěch, kdy tedy i z tohoto důvodu má za to, že lze aplikovat § 43 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a upustit od uložení správního trestu. K tomuto žalobkyně doplňuje, že ani nebyl shledán žádný negativní následek, jelikož nedošlo k žádné škodě a nebyl poškozen ani ohrožen veřejný zájem, kdy je tedy nutné uzavřít, že následek údajně spáchaného přestupku je prakticky nulový. Navíc je třeba poukázat i na skutečnost, že žalobkyně, navzdory tomu, že prováděla měření v nezkolaudované části budovy, dodržovala veškeré ostatní zákonem stanovené podmínky pro provozování činnosti měření emisí, o čemž svědčí to, že při provádění kontroly nebylo zjištěno jiné pochybení, a také rychlost, s jakou jí byl kolaudační souhlas (dne 23. 3. 2022) a povolení k provozování stanice měření emisí (dne 31. 3. 2022) uděleno dodatečně. Kolaudační souhlas ze dne 23. 3. 2022 a rozhodnutí o povolení k provozování stanice měření emisí ze dne 31. 3. 2022 již byly ze strany žalobkyně předloženy v předchozím průběhu řízení. Žalobkyně stejně tak poukazuje na to, že se soustavně snaží spolupracovat se správními orgány, neboť její předmět podnikání je s veřejnou správou úzce spjat. O tom

také svědčí to, že se žalobkyně k přestupku doznala, spolupracovala se správním orgánem na napravení situace a projevila upřímnou lítost nad svým nedbalostním jednáním.

16. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti žalobkyně nesouhlasí s uložením pokuty, neboť vzhledem k tomu, že závažnost přestupku byla nepatrná až nulová, způsob spáchání rozhodně nebyl úmyslný ani zaviněný a následek takového přestupku je nulový, jsou splněny podmínky pro upuštění od uložení správního trestu.
17. Žalovaný se však dle žalobkyně touto možností dostatečným způsobem nezabýval. Shodně se pak žalovaný dostačujícím způsobem nezabýval ani otázkou nepřiměřenosti uložené pokuty, kdy k tomuto žalobkyně opakovaně uvádí, že nesouhlasí s výší uložené pokuty, která dle žalobkyně nebyla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby, kdy v § 83a odst. 10 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích není stanovena spodní hranice zákonného rozpětí a částka ve výši 500 000 Kč je tedy nepřiměřeně vysoká vzhledem k tomu, že závažnost přestupku byla nepatrná až nulová, způsob spáchání rozhodně nebyl úmyslný a následek takového přestupku je nulový. Proto je žalobkyně přesvědčena, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká.
18. Žalobkyně dále uvedla, že jestliže v nez kolaudované místnosti provedla cca 12 000 měření – konkrétně 11 697 měření, pak tržba z provedených měření činí cca 8 000 000 Kč včetně 21 % DPH, tedy cca 6 600 000 Kč bez DPH. Náklady na zaměstnance za inkriminované období činily cca 1 440 000 Kč a provozní náklady cca 600 000 Kč. Z finální částky po odečtení nákladů, tedy částky cca 4 560 000 Kč pak žalobkyně odvedla ještě daň z příjmů ve výši 900 000 Kč. Zisk žalobkyně tak za provedené měření v nez kolaudované stanici činil cca 3 660 000 Kč. Pokuta ve výši 500 000 Kč pak činí 13 % ze zisku žalobkyně za měření v nez kolaudované stanici, což je dle žalobkyně nepřiměřeně vysoká částka.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně v žalobě velmi obšírně a opakovaně poukazuje na to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádal se všemi námitkami žalobkyně a ničeho konkrétního k námitkám neuvádí. Předně je třeba uvést, že obdobné námitky uplatnila žalobkyně již v podaném odvolání a žalovaný se ve svém rozhodnutí, dle svého názoru, se všemi dostatečně zabýval. Současně lze odkázat i na prvoinstanční rozhodnutí, kde může žalobkyně odpovědi na své námitky najít. Namítá-li žalobkyně absenci reakce na odvolací námitku, pak se žalobkyně v tomto směru mylí, neboť již v prvoinstančním rozhodnutí je jasné reagováno na všechny uvedené námitky. Odkázal-li se žalovaný na obsah prvoinstančního rozhodnutí s tím, že se s ním ztotožňuje, pak lze mít za to (ve smyslu zásady jednotnosti řízení), že na tuto odvolací námitku bylo reagováno. Žalovaný připomíná, že není úkolem správních orgánů reagovat formou jakéhosi „checklistu“ explicitně na každou námitku účastníka řízení. Nejvyšší správní soud již opakovaně zdůraznil, že postačí, pokud správní orgán proti těmto námitkám postaví ucelenou argumentaci, z níž mylnost či nedůvodnost uplatněných námitek vyplýne. Připomenout lze v tomto směru rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č.j. 6 As 233/2015-58: *„Pojem „nepřezkoumatelnosti“ není v soudním řádu správním ani v občanském soudním řádu, který by bylo možno použít podpůrně, blíže objasněn. Výklad tohoto pojmu je věcí právní nauky. Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo z něž nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, rozhodnutí, z něž nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí*

s nevhodnou formulací výroku, který má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že u včas a řádně uplatněných a projednatelných námitek nemusí krajský soud nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí, případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Krajský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s nímž se ztotožní. Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108]. Uvedené závěry platí tím spíše i pro správní orgány, neboť lpění na explicitním vypořádání každé jednotlivé námitky by vedlo k tomu, že by správní orgány pro neopodstatněné „vyšperkovávání“ rozhodnutí nemohly plnit svoji funkci v systému veřejné správy, která je jim svěřena.

20. Dle žalovaného nelze přijmout tvrzení žalobkyně, že přestupek nespáchala úmyslně a že přestupek byl spáchán bez skutečného vědomí žalobkyně. Žalovaný k tomu uvádí, že předmětné řízení je vedeno s právnickou osobou jako provozovatelem stanice měření emisí, nikoliv s fyzickou osobou. U fyzické osoby hraje z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku významnou roli subjektivní stránka přestupku, kterou reprezentuje zavinění, tj. posouzení, zda osoba jednala v úmyslu či z nedbalosti. Odpovědnost právnické osoby je vždy objektivní, tj. bez ohledu na zavinění. To platí také v případě, kdy porušení právní povinnosti dochází přímo jednáním právnické osoby. Žalovaný k tomu dále uvádí, že v § 20 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. je mimo jiné uvedeno, že právnická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu. V § 20 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. je mimo jiné uvedeno, že za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje c) zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení, d) fyzická osoba, která plní úkoly právnické osoby, e) fyzická osoba, kterou právnická osoba používá při své činnosti.
21. Dále je dle žalovaného třeba připomenout, že to, že žalobkyně již má všechna povolení v pořádku, nemůže být přisvědčeno jako polehčující nebo svědčící ve prospěch žalobkyně, nebo vést žalovaného k úvaze o upuštění od uložení správního trestu pokuty, neboť povolení si žalobkyně zajistila až na základě kontroly správního orgánu, tzn., že pokud by kontrola neproběhla, je velmi pravděpodobné, že by v nezkolaudovaném objektu a bez povolení provozovala žalobkyně svou činnost i nadále. Žalobkyně ani jinak než ve spolupráci se správními orgány postupovat nemohla, jelikož za protiprávního stavu

nemohla provozovat svoji činnost a vytvářet tak zisk. Co nejrychlejší vyřízení kolaudačního souhlasu a povolení emisního místa bylo především v jejím zájmu.

22. Žalovaný se domnívá, že správní trest pokuty uložené ve výši 500 000 Kč je dostatečnou a přiměřenou sankcí vzhledem k závažnosti přestupku a výrazně přispěje k dodržování právních norem při provozování stanice měření emisí žalobkyní. S ohledem na usnesení [rozšířeného senátu] Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, přihlédl žalovaný k majetkovým poměrům žalobkyně, neboť uvedený soud judikoval, že správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Osobní a majetková situace pachatele tak má sloužit jako korektiv v situaci, kdy hrozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřípustný likvidační charakter. Sama žalobkyně ve své žalobě uvádí, že v nezkolaudované místnosti provedla cca 12 000 měření - konkrétně 11 697 měření, kdy tržba z provedených měření činila cca 8 000 000 Kč včetně 21 % DPH, tedy cca 6 600 000 Kč bez DPH. Náklady na zaměstnance za inkriminované období činily cca 1 440 000 Kč a provozní náklady cca 600 000 Kč. Z finální částky po odečtení nákladů, tedy částky cca 4 560 000 Kč pak žalobkyně odvedla ještě daň z příjmů ve výši 900 000 Kč. Zisk žalobkyně tak za provedené měření v nezkolaudované stanici činil cca 3 660 000 Kč. Pro úplnost žalovaný dodává, že z účetní závěrky žalobkyně za rok 2021, dostupné ve sbírce listin v obchodním rejstříku, jakožto poslední zveřejněné účetní závěrky vyplývá, že výnosy žalobkyně činily v uvedeném období 51 225 301,80 Kč. Žalovaný je přesvědčen, že uložená sankce v dolní výši možného rozpětí nebude mít pro žalobkyni likvidační charakter, ale bude pro ni představovat negativní důsledek jejího protiprávního jednání a odrážet závažnost a společenskou nebezpečnost spáchaného přestupku s výchovným a represivním účinkem vůči žalobkyni. Žalovaný se domnívá, že pokuta uložená v této výši je dostatečnou a přiměřenou sankcí vzhledem k závažnosti přestupku a výrazně přispěje k dodržování právních norem při provozování stanice měření emisí žalobkyní.
23. S odkazem na výše uvedené trvá žalovaný na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobkyně a bylo vůči ní postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobkyní považuje žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobkyní v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí.

IV.

Replika

24. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného k žalobě replikou. Uvedla, že považuje předmětnou argumentaci žalovaného za nepřipadnou, s vyjádřením žalovaného zásadně nesouhlasí a i nadále trvá na své žalobě v plném rozsahu.
25. Žalobkyně konstatovala, že žalovaný ve svém vyjádření argumentuje, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, pokuta uložená v daném případě je přiměřená a odpovídající všem okolnostem daného případu a že nebyly splněny podmínky pro upuštění od uložení správního trestu. S touto argumentací však žalobkyně zásadně nesouhlasí a opakuje, že má za to, že napadené rozhodnutí trpí zásadní vadou

nepřezkoumatelnosti. Žalobkyně trvá na tom, že k jednotlivým odvolacím námitkám, které žalobkyně řádně uplatnila v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, žalovaný ničeho konkrétního neuvedl, kdy pouze uvedl, že se ztotožňuje s vypořádáním kontrolního orgánu. Následně žalobkyně prakticky doslova zopakovala svoji žalobní argumentaci týkající se otázky nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí uvedenou shora v odst. 7, 8 a 9.

26. Žalobkyně dále uvedla, že nesouhlasí ani s tím, že uložená pokuta je v přiměřené výši a že nebyl aplikován institut upuštění od uložení správního trestu. Žalobkyně v tomto směru argumentuje, že prvoinstanční orgán ani žalovaný při rozhodování o uložení správního trestu nepřihlédli ke všem okolnostem uvedeným v § 43 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nezabývali se možností upuštění od uložení správního trestu, kdy žalobkyně má za to, že v daném případě byly splněny podmínky pro aplikaci institutu upuštění od uložení správního trestu. Stejně tak má žalobkyně za to, že se žalovaný dostačujícím způsobem nezabýval ani otázkou nepřiměřenosti uložené pokuty, kdy k tomuto žalobkyně opakovaně uvádí, že nesouhlasí s výší uložené pokuty, která dle žalobkyně nebyla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby. V § 83a odst. 10 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích není stanovena spodní hranice zákonného rozpětí a částka ve výši 500 000 Kč je tedy nepřiměřeně vysoká vzhledem k tomu, že závažnost přestupku byla nepatrná až nulová, způsob spáchání rozhodně nebyl úmyslný a následek takového přestupku je nulový. Proto je žalobkyně přesvědčena, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká.

V.

Posouzení věci soudem

27. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.
28. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

29. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2021, č.j. 3 As 36/2019 - 45 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl: „Nelze současně přisvědčit tvrzení stěžovatelů o nutnosti „zásadně odmítnout“ argumentaci krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně je, pokud jde o jejich přezkoumatelnost, třeba posuzovat jako jeden celek. Stěžovatelé svůj nesouhlas s uvedeným přístupem krajského soudu nikterak neodůvodnili; daný přístup však koresponduje ustálené rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu i právní doktríně, podle které řízení před správním orgánem I. stupně a správním orgánem odvolacím tvoří jeden celek. Projevem této zásady jednoty správního řízení je jednak to, že odvolací správní orgán může odstranit vady odůvodnění správního orgánu I. stupně tím, že prvoinstanční rozhodnutí doplní či koriguje svým odůvodněním, jednak to, že není nezbytné, aby se odvolací správní orgán podrobně vypořádával s otázkami, které již byly zodpovězeny správním orgánem prvostupňovým, pokud se s jejich posouzením ztotožňuje; za takové situace postačí, pokud na konkrétní pasáže rozhodnutí správního orgánu I. stupně s osvojující poznámkou odkáže (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, či ze dne 20. 2. 2020, č. j. 2 Ads 171/2019-43; rozhodnutí tohoto soudu jsou

dostupná na webu www.nssoud.cz). Konstatování, že na rozhodnutí správních orgánů je třeba nahlížet jako na jeden celek, které krajský soud konkrétně užil v souvislosti s posouzením, zda se správní orgány přezkoumatelným způsobem vypořádaly s námitkami stěžovatelů o nedostatečích podkladech potvrzujících výskyt chráněných druhů motýlů v dotčené lokalitě (které je však stejně tak validní ve vztahu k námitkám stěžovatelů o nedostatečném vypořádání jejich námitek o neprovedení testu proporcionality, i ve vztahu k námitkám o nedostatečném odůvodnění navrženého ochranného pásma přírodní památky), proto není co vytknout. Krajský soud proto nepochybil, pokud při posouzení, zda správní orgány přezkoumatelným způsobem vysvětlily, proč námitky stěžovatelů neshledaly důvodnými, vycházel jak z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, tak současně i ze odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.”

30. V nyní souzené věci žalobkyně v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí vznášela totožné námitky, které již opakovaně uplatnila před vydáním prvoinstančního rozhodnutí a kterými se prvoinstanční orgán řádně vypořádal v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný tudíž mohl k vypořádání odvolacích námitek uvést, že se závěry prvoinstančního orgánu ztotožňuje a ke konkrétním odvolacím námitkám odkázat na konkrétní části rozhodnutí, ve kterých byly vypořádány. Napadené rozhodnutí tak není možné považovat za nepřezkoumatelné.

B.

31. Pokud jde o námitku žalobkyně o tom, že se správní orgány nezabývaly možností upuštění od uložení správního trestu, tak tato není důvodná.
32. Prvoinstanční orgán na straně 6 druhém odstavci odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl: „Dále obviněná namítá, že se správní orgán nezabýval možností upuštění od uložení správního trestu a popisuje aspekty tohoto úkonu. Dle správního orgánu je lichá námitka, že upuštěním od správního trestu se musí správní orgán zabývat vždy. Správní orgán zastává názor, že upustit od správního trestu lze v případě nízké závažnosti, kde okolnosti jsou spíše nejasné, nechtěné nebo nahodilé a svědčící ve prospěch osoby pachatele, kde se dá opravdu očekávat náprava a výši pokuty lze odůvodněně postavit na roveň samotného projednání přestupku. Závažnost pochybení účastníka řízení se rozhodně nedá považovat za bezvýznamnou, už jen dle rozsahu sankce, kterou lze za takovýto přestupek uložit. Kdyby zákonodárce považoval tento přestupek za bagatelní, jistě by nestanovil maximální výši pokuty v milionech, ale spíše v tisících až desetitisících. Okolnosti spáchání přestupku také účastníku řízení nijak nepolehčují, neboť přestupková činnost byla páchána více než dva roky a nikoli nárazově, nýbrž soustavně, kdy bylo provedeno několik tisíc měření. K osobě pachatele se správní orgán již vyjádřil výše. A právě to, že účastník řízení podniká v oboru a neprovozuje pouze jednu stanici emisí, tak měl a má vědět, co je k provozování zapotřebí. To, že neprovedl kontrolu těchto podmínek, je mu také spíše k tíži.”
33. Z provedené citace odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí tedy vyplývá, že se správní orgány k námitce žalobkyně otázkou upuštění od potrestání zabývaly a uvedly jasné důvody pro svůj závěr pro to, proč k upuštění od uložení správního trestu nepřistoupily. Žalobkyni tedy nic nebránilo v tom, aby tyto závěry konkrétně formulovanými námitkami rozporovala. Pokud tak neučinila, neprokázala nezákonnost těchto závěrů.
34. Důvodnou není ani námitka žalobkyně o tom, že správní orgány nepřihlédly k tvrzením žalobkyně o tom, že „předmětný přestupek nespáchala úmyslně a stalo se tak zejména v důsledku pochybení jednoho z bývalých zaměstnanců žalobkyně”.
35. Prvoinstanční orgán na straně 5 poslední odstavec a na straně 6 první odstavec uvedl: „V odvolání obviněná dále uvedla, že přestupek nespáchala úmyslně, ale v důsledku pochybení

jednoho z bývalých zaměstnanců obviněné, který vedení společnosti ujistil, že je vše obstaráno a že přestupek byl tedy spáchán bez skutečného vědomí obviněné. K tomu správní orgán uvádí, že obviněná je právnickou osobou, u níž se v případě spáchání přestupku zavinění nezkoumá, neboť zákon o odpovědnosti za přestupky vychází z její objektivní odpovědnosti za přestupek neboli zavinění není znakem skutkové podstaty přestupku právnické osoby. Co se týká osoby pana P., zaměstnance, který měl na starosti zajištění povolení, tento je stále v pracovním poměru společnosti, je dokonce uveden v organizační struktuře stanice, která ji má za povinnost aktualizovat a vyvěsit v ISTEP aplikaci ministerstva dopravy, do které má správní orgán přístup, tudíž se tvrzení obviněné nezakládá na pravdě. Zda byl skutek spáchán bez skutečného vědomí, nemůže správní orgán nijak posoudit ani prokázat, nicméně pan P., jako zaměstnanec pověřený plnou mocí, nájisto věděl, co má doložit, bylo mu to sděleno písemně i několikrát ústně, tzn. že přílohy k žádosti nedoložil vědomě. Obviněná by měla mít nastaven takový kontrolní systém nebo postupy, aby k takovýmto excesům nedocházelo. Tomuto přisvědčuje i § 20 a 21 zákona o odpovědnosti za přestupky, kdy právnická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičítatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby. V přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu. Dále se právnická osoba nemůže zprostit odpovědnosti za přestupek, jestliže z její strany nebyla vykonána povinná nebo potřebná kontrola nad fyzickou osobou, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičítatelné právnické osobě, nebo nebyla učiněna nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku. Okolnosti daného přestupku tedy naopak nesvědčí ve prospěch právnické osoby, jelikož nevyvinula žádné potřebné kontrolní mechanismy, kterými by předešla přestupku, což je pro ni spíše přitěžující okolností. Právnická osoba vzhledem k délce a druhu svého podnikání měla a má vědět, v jakých prostorách může podnikat a provádět měření a jaká povolení nebo osvědčení k tomu potřebuje, a tato neměla a ani se nezajímala, kde jsou ve chvíli, kdy prakticky otevírala nové měřicí místo.”

36. Z provedené citace odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí tedy vyplývá, že se správní orgány tvrzením žalobkyně zabývaly a uvedly jasné důvody pro svůj závěr pro to, proč ve prospěch žalobkyně nesvědčí. Žalobkyni tedy nic nebránilo v tom, aby tyto závěry konkrétně formulovanými námitkami rozporovala. Pokud tak neučinila, neprokázala nezákonnost těchto závěrů.
37. Dlužno doplnit, že pokud žalobkyně jí tvrzené skutečnosti staví za důvod pro upuštění od uložení správního trestu, nelze se s ní ztotožnit.
38. Žalobkyni vytýkaný přestupek je zařazen mezi přestupky právnických osob a podnikajících fyzických osob.
39. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2023, č.j. 2 As 262/2022 - 36, uvedl: „Stěžovatelka také namítla, že v souladu s § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Jsou tak dány podmínky pro to, aby byla zproštěna odpovědnosti za přestupky. Pochybení zapříčinila obsluha, která jednala v rozporu s jejími pokyny. Podle § 20 odst. 2 písm. c) téhož zákona za osobu, jejíž jednání je přičítatelné právnické osobě, se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení. Pro posouzení, zda je právnická osoba odpovědná za spáchání správního deliktu v souvislosti s jednáním svého zaměstnance, je podstatné, zda k porušení právních povinností došlo v souvislosti s místní, časovou a věcnou vazbou k činnosti právnické

osoby, tedy zda při činnosti, již byl způsoben protiprávní stav, zaměstnanec sledoval zejména z objektivního i subjektivního hlediska plnění svých pracovních úkolů. Pokud tomu tak nebylo, právnická osoba nemůže být za daný čin odpovědná. Je-li právnická osoba podle výše uvedených kritérií za jednání zaměstnance odpovědná, přichází na řadu posouzení možných liberačních důvodů (rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 213/2016-60, č. 3642/2017 Sb. NSS). Pro úplnost NSS dodává, že pokud se obviněná právnická osoba dovolává závěrů shora citovaného rozsudku devátého senátu, musí nejprve tvrdit, že by jí bylo přičítáno pochybení jejích zaměstnanců, kteří v rozhodné době neplnili pracovní úkoly (rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2021, č. j. 2 As 352/2020-55). Pro přiblížení situací, v nichž se jedná o excesivní jednání zaměstnance, za nějž není právnická osoba v postavení zaměstnavatele odpovědná, NSS odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu. Ten konstatoval, že přímá odpovědnost toho, kdo škodu způsobil, nastává jen tehdy, když jeho konání, jímž byla škoda způsobena, nespadá do rámce činnosti podnikatele, pro něhož práci vykonal (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 25 Cdo 1855/2012). Za činnost v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů je třeba považovat (vedle činnosti konané na příkaz zaměstnavatele) též činnost vykonávanou bez vnějšího podnětu jiných osob, na základě vlastního rozhodnutí zaměstnance. Rozhodující je, zda z hlediska místního, časového i věcného jde objektivně o činnost konanou pro zaměstnavatele (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2003, sp. zn. 21 Cdo 1148/2002). Dokonce ani skutečnost, že zaměstnanec jedná protiprávně, nepředstavuje bez dalšího exces, jedná-li přitom v rozsahu svého oprávnění a v zájmu právnické osoby (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2014, sp. zn. 25 Cdo 635/2014). Stěžovatelka přitom (shodně jako ve věci řešené v rozsudku č. j. 2 As 352/2020-55) netvrdí, že by jí správní orgány kladly k tíži jednání zaměstnanců, kteří v dané době neplnili pracovní úkoly. Jejich jednání naopak označuje za ojedinělé osobní selhání, kterému se snažila všemi možnými způsoby zabránit. Stěžovatelka se tedy nemůže zprostit odpovědnosti za přestupky s odkazem na to, že viníkem je její bývalý zaměstnanec, který jednal v rozporu s udělenými pokyny. Jeho činnost totiž bezpochyby spadala do rámce stěžovatelčiny činnosti. K odkazu na zproštění odpovědnosti NSS uvádí, že v případě odpovědnosti právnické osoby za přestupek platí objektivní odpovědnost, nikoliv však odpovědnost absolutní. Právnická osoba za přestupek neodpovídá, prokáže-li, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Za veškeré úsilí ve smyslu tohoto liberačního důvodu je třeba považovat soubor opatření a činností, které mají preventivní účel a jsou dostatečné k tomu, aby zabránily porušování či neplnění právních povinností za běžných okolností (ve vztahu k předchozí právní úpravě viz P., H. Základy odpovědnosti za správní delikty. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 321). Břemeno tvrzení i důkazní břemeno ohledně prokázání naplnění liberačního důvodu leží na obviněné právnické osobě. Možné liberační důvody přitom doktrína i judikatura vykládá poměrně restriktivně, například jako zásah vyšší moci a omezené množství informací, které zpravidla jsou k dispozici v době před jednáním (rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2016, č. j. 7 As 258/2015-37). NSS naopak výslovně dovodil, že právnická osoba se nemůže odpovědnosti za přestupek zprostit s odkazem na právní předpisy a zákonné povinnosti zaměstnanců. Stejně tak nelze za liberační důvod považovat vnitřní organizační poměry právnické osoby, jako je třeba změna zaměstnance (rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2005, č. j. 6 A 109/2000-73). Jednání zaměstnance proto lze stěžovatelce přičítat a ani opatření, která stěžovatelka provedla, nestačí ke zproštění odpovědnosti.”

40. Podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Právnická osoba se nemůže odpovědnosti za přestupek zprostit, jestliže z její strany nebyla vykonávána povinná nebo potřebná kontrola nad fyzickou osobou, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek

považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, nebo nebyla učiněna nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku (§ 21 odst. 2 téhož zákona).

41. Žalobkyně žádnou takovou skutečnost netvrdila a ani neprokázala. To znamená nejen to, že se nezprostita odpovědnosti za přestupek, ale také to, k čemu dospěly správní orgány. Tedy že žalobkyně nevyvinula žádné potřebné kontrolní mechanismy, kterými by předešla přestupku, přičemž nové měřicí místo provozovala po dlouhou dobu, aniž by se zajímala o to, zda má pro to splněny všechny požadované podmínky. Jak správně podotkl prvoinstanční orgán, jedná se spíše o přítěžující okolnosti. Rozhodně tedy ne okolnosti, které by svědčily pro naplnění podmínek pro upuštění od uložení správního trestu.
42. Důvodnými nelze shledat ani námitky žalobkyně o velmi nízké závažnosti přestupku, kdy podle jejího tvrzení nevznikla žádná škoda, nemohlo dojít k poškození či zvýhodnění klientů stanice, nedošlo k ohrožení ani poškození veřejného zájmu, následek přestupku je prakticky nulový. Ani z toho důvodu nelze dospět k závěru o tom, že byly splněny podmínky pro upuštění od uložení správního trestu.
43. I zde lze citovat z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, kde bylo na straně 6 poslední odstavec a straně 7 první a druhý odstavec uvedeno: *„Při ukládání druhu správního trestu vycházel správní orgán zejména z povahy a závažnosti přestupku. Spácháním přestupku obviněná porušila zákonem chráněný zájem, kterým je řádné provozování stanice měření emisí, k němuž může docházet toliko na základě platného povolení vydaného příslušným orgánem při splnění zákonem stanovených podmínek. Závažnost tohoto porušení správní orgán spatřuje především v tom, že nelze tolerovat to, aby činnost, jejíž provozování je regulována zákonem a k jejímuž vykonávání je nutné splnit určité podmínky, byla vykonávána v rozporu se zákonem, dále v majetkovém prospěchu, který obviněná získala neoprávněným prováděním měření emisí, a jeho výši, a dále v omezení možnosti kontrolovat provádění uvedené činnosti, a to v důsledku absence žádosti o vydání příslušného povolení k provozování stanice měření emisí a samotného vydání takového rozhodnutí. Právě všechny uvedené skutečnosti vztahující se k povaze a závažnosti přestupku svědčí o tom, že jde o závažnější přestupek, který svou povahou citelně ohrozil veřejný zájem, a to že podnikající subjekty vykonávají svoji činnost dle stanovených pravidel a zákonů, nikoli v zájmu soukromém nebo jen určité skupiny. Dále správní orgán přihlédl k přítěžujícím a polehčujícím okolnostem, jak uvedeno výše, a v neposlední řadě rovněž k povaze činnosti obviněné. Ta je obchodní korporací, jejím hlavním cílem tedy je podnikatelská činnost, přičemž předmětem podnikání obviněné je mj. měření emisí silničních vozidel. Obviněná tedy přestupek spáchala v rámci své podnikatelské činnosti. Z uvedených důvodů tedy správní orgán přistoupil k uložení správního trestu pokuty. Při stanovení výše pokuty přihlédl správní orgán k tomu, že se obviněná dopustila přestupku poprvé a k přestupku se doznala projevila lítost, což správní orgán považuje za polehčující okolnost. Naopak přítěžující okolností je v tomto případě doba, po kterou se obviněná protiprávního jednání dopouštěla (více než 2 roky), jak již bylo vyhodnoceno. Provozování měření emisí v rozporu s oprávněním k provozování SME obviněná navíc ukončila až na základě kontroly provedené správním orgánem, který to již vyhodnotil jako dlouhodobou a soustavnou činnost.“* Na tomto místě je vhodné doplnit zjištění uvedené na straně 3 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí o tom, že měření emisí v nezkolaudované a v povolení k provozování stanice měření emisí neuvedené přístavbě „probíhala prokazatelně od 25. 6. 2019 (první měření) do 13. 10. 2022 (poslední měření), kdy zde bylo provedeno téměř 12 tis. měření.“
44. Podle § 83a odst. 4 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel

stanice měření emisí dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 64 písm. a) nezajistí, aby byla stanice měření emisí provozována v souladu s vydaným povolením k jejímu provozování. Podle odkazovaného § 64 písm. a) téhož zákona provozovatel stanice měření emisí zajistí po celou dobu provozování stanice měření emisí, aby stanice měření emisí byla provozována v souladu s vydaným povolením k jejímu provozování. Podle § 63 odst. 1 písm. b) téhož zákona lze stanici měření emisí provozovat pouze na základě povolení vydaného obecním úřadem obce s rozšířenou působností. Obecní úřad obce s rozšířenou působností povolení na žádost fyzické nebo právnické osoby vydá, pokud žadatel má vlastnické nebo jiné právo k užívání nebytových prostor, ve kterých bude stanici měření emisí provozovat, tyto prostory jsou podle kolaudačního rozhodnutí nebo kolaudačního souhlasu určeny k této činnosti a stavební uspořádání těchto prostor provozování stanice měření emisí umožňuje. Podle § 63 odst. 3 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích v rozhodnutí o udělení povolení k provozování stanice měření emisí obecní úřad obce s rozšířenou působností vedle náležitostí podle správního řádu uvede adresu místa, kde bude stanice měření emisí provozována.

45. K námitkám žalobkyně je nezbytné uvést, že není správným její tvrzení o tom, že „nedošlo k obrožení ani poškození veřejného zájmu”.
46. Zájem chráněný předmětnými zákonnými ustanoveními je zajistit provozování stanice měření v souladu s vydaným povolením, zde v prostorách uvedených v povolení a prostorách za tím účelem zkolaudovaných. Žalobkyně jednala v přímém rozporu s tímto zájmem, když naplnila všechny znaky vytýkaného přestupku.
47. Ke spáchání vytýkaného přestupku není třeba „vzniku škody” či „poškození či zvýhodnění klientů stanice”. Nic takového není součástí skutkové podstaty vytýkaného přestupku, a proto ani absence těchto důsledků nic nemění na naplnění všech znaků vytýkaného přestupku. Pokud by k něčemu takovému došlo, jednalo by se o přítěžující okolnost.
48. Ztotožnit se nelze ani s tvrzením žalobkyně o „nízke” či „nulové” závažnosti přestupku. Soud se naopak ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že jde o „závažnější přestupek, který svou povahou citelně obrozil veřejný zájem”, a to zejména z toho důvodu, po jakou dobu a v jaké rozsahu žalobkyně své povinnosti porušovala.
49. Ke skutečnosti, že žalobkyně neporušila jiné povinnosti a že spolupracovala se správními orgány, pochybení odstranila, k přestupku, doznala a projevila upřímnou lítost, správní orgány přihlédly jako k polehčující okolnosti, jak vyplývá ze shora citované části odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.
50. Nedůvodnou je pak i námitka žalobkyně o zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty.
51. Správní orgány se otázkou přiměřenosti pokuty zabývaly. Citovat lze opět z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí: „K výši pokuty pak správní orgán doplňuje, že z účetní závěrky obviněné za rok 2020, dostupné ve sbírce listin v obchodním rejstříku jakožto poslední zveřejněné účetní závěrky, vyplývá, že výnosy obviněné v uvedeném období činily 47 745 812,01 Kč. Poměrná část této částky připadající na jeden pracovní den v roce 2020, jichž bylo celkem 250, představuje 190 983,24 Kč. Uložená pokuta tedy odpovídá přibližně třídnímu výnosu obviněné v roce 2020 a 1 % jejího ročního zisku v uvedeném období. V roce 2021 byly výnosy společnosti uvedené v účetní uzávěrce 51 225 301,80 Kč, takže při 252 pracovních dnech odpovídá uložená pokuta dvěma a půl pracovním dnům. I s ohledem na uvedené skutečnosti považuje správní orgán uložený správní trest za přiměřený, a pro obviněnou nikoli likvidační. Pokuta uložená při dolní hranici zákonné sazby, je zcela přiměřená zjištěnému porušení

právních povinností a byla uložena, nesouc v sobě i nezbytný preventivní prvek. Upuštění od správního trestu pokuty by bylo pro správní orgán neobhajitelné.”

52. Podle § 83a odst. 10 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích lze za přestupek uložit pokutu do 5 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. l), n) až q), odstavce 2 písm. e), odstavce 3 písm. e), g) nebo l), odstavce 4 písm. b), g) nebo k) nebo odstavce 10 písm. a) téhož zákona.
53. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 500 000 Kč, tedy ve výši 10% z maximální výše možné pokuty, tedy stále při spodní hranici zákonné sazby. Již z tohoto důvodu, s ohledem na shora uvedenou závažnost spáchaného přestupku, nelze výši pokuty považovat za zcela zjevně nepřiměřenou. Současně z ničeho ani nevyplývá, že by uložená pokuta měla pro žalobkyni likvidační charakter.

VI.

Rozhodnutí soudu

54. Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

55. Soud neprovedl žádný z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

56. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly a žalovaný se navíc práva na náhradu nákladů řízení vzdal, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 6. března 2024

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu